

Κείμενο μελών του ΕΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Σχετικά με τις δύο ανακοινώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τα ελληνοτουρκικά που δημοσιοποιήθηκαν πρόσφατα, εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο, μέλη του ΕΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχουμε να κάνουμε ορισμένα σχόλια.

Μια πρώτη παρατήρηση είναι ότι έντεχνα τα κείμενα αυτά δίνουν έμφαση στις ΑΟΖ και εξίσου έντεχνα παραλείπουν την όποια αναφορά στην υφαλοκρηπίδα, που είναι και το βασικό πρόβλημα στην ελληνοτουρκική διένεξη. Η Τουρκία πρώτα απ' όλα αμφισβητεί την υφαλοκρηπίδα των νησιών και πάνω σ' αυτή την αμφισβήτηση στηρίζει τις διεκδικήσεις της για τις ΑΟΖ.

Και αν το Ισραήλ είναι κράτος τρομοκράτης, η Τουρκία τι είναι; Δύναμη ειρήνης και σταθερότητας; Μήπως οι σύντροφοι του ΝΑΡ και του ΣΕΚ να ρωτούσαν επ' αυτού τους Κούρδους συντρόφους; Τους Κύπριους ίσως; Τους λαούς της Συρίας, της Λιβύης; Τους Τούρκους πολιτικούς κρατούμενους; Τους Αρμένιους μήπως; Δεν λέμε για τους Πόντιους και τους Έλληνες της Πόλης γιατί μπορεί να κατηγορηθούμε για εθνικισμό...

Ας τους ρωτήσουμε: ποια στάση του ελληνικού επαναστατικού κινήματος θα ευνοήσει την επανάσταση στην Τουρκία και την κοινωνική και εθνική απελευθέρωση των λαών της; Μια στάση που θα βάζει φραγμό στις επεκτατικές νεο-οθωμανικές ορέξεις της τουρκικής αστικής τάξης ή μια στάση κατευνασμού και υποχωρήσεων; Όχι στο μέλλον, σε μια πιθανή επαναστατική κατάσταση στην Τουρκία, την Ελλάδα και αλλού, αλλά σήμερα, στα πλαίσια της παγκόσμιας πραγματικότητας και με τις υπαρκτές δυνατότητες και αδυναμίες του εργατικού και του επαναστατικού κινήματος.

Ας αναρωτηθούμε και οι ίδιοι πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Τι βοηθά την ανάπτυξη του ελληνικού επαναστατικού κινήματος, ποια στάση των επαναστατικών, ριζοσπαστικών δυνάμεων μπορεί να ευνοήσει τις εξελίξεις στη χώρα μας; Αυτή του κατευνασμού των επεκτατικών επιδιώξεων της τουρκικής αστικής τάξης ή αυτή της αποτροπής τους;

Και με βάση την πρόσφατη εμπειρία μας ακόμα, της κρίσης και των μεγάλων λαϊκών και εργατικών κινητοποιήσεων της περιόδου 2010-2015, όταν η συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού έβλεπε το ρόλο του ιμπεριαλισμού στη φτωχοποίησή του και τη δουλική συμπεριφορά της ελληνικής αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού απέναντί του, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επίμονα αρνιόταν να συνδέσει το εθνικό ζήτημα με το ταξικό, να αναδείξει μια κρίσιμη παράμετρο της ταξικής πάλης. Η έξοδος από ΕΕ και ευρώ, οι εθνικοποιήσεις των τραπεζών, η διαγραφή του χρέους κ.λπ., χωρίς να συνδέονται με δημοκρατικά συνθήματα και πολιτικές για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία, αποτελούσαν κενό γράμμα, χωρίς προοπτική στα μάτια της λαϊκής πλειονότητας.

«Για να γνωρίσουμε», έλεγε ο **Λένιν**, «πραγματικά ένα αντικείμενο πρέπει να συμπεριλάβουμε, να μελετήσουμε όλες τις πλευρές του, όλες τις διασυνδέσεις και τις "έμμεσες σχέσεις" του. Ποτέ δεν θα το πετύχουμε αυτό πλήρως, η απαίτηση όμως της ολόπλευρης μελέτης θα μας προφυλάξει από τα λάθη και την αποστέωση. Αυτό είναι το

πρώτο.

Δεύτερο, η διαλεκτική λογική απαιτεί να παίρνουμε το αντικείμενο στην εξέλιξη του, στην "αυτοκίνηση" του (όπως λέει κάποτε ο Χέγκελ), στην αλλαγή του (...)

Τρίτο, όλη η ανθρώπινη εμπειρία πρέπει να περιληφθεί στον πλήρη "ορισμό" του αντικειμένου και σαν κριτήριο της αλήθειας και σαν πρακτικός καθοριστής της σύνδεσης του αντικειμένου μ' αυτό που χρειάζεται στον άνθρωπο.

Τέταρτο, η διαλεκτική λογική διδάσκει ότι "δεν υπάρχει αφηρημένη αλήθεια, η αλήθεια είναι πάντοτε συγκεκριμένη" (...).

Β. Ι. Λένιν, Ακόμα μια φορά για τα συνδικάτα για την τρέχουσα στιγμή και τα λάθη των σ.σ. Τρότσκι και Μπουχάριν, Άπαντα, τ. 42, σελ. 290.

Αν είμαστε κατά των θαλάσσιων συνόρων, αυτό οφείλουμε να πάμε να το πούμε στους νησιώτες, στη Σάμο, στο Καστελόριζο, στα Δωδεκάνησα, τη Μυτιλήνη, την Κω... Να τους εξηγήσουμε ότι εμείς δεν πολεμάμε για σύνορα και άλλα τέτοια ξεπερασμένα, γιατί σ' όλη τη χώρα υπάρχουν καπιταλιστικές επιχειρήσεις και υπερασπιζόμενοι το δικαίωμα να διαφεντεύουμε τον τόπο μας, στην τελική παίζουμε το παιχνίδι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της αστικής μας τάξης.

Μήπως για να είμαστε πιο επαναστάτες θα πρέπει να ζητήσουμε τα χωρικά ύδατα να γίνουν 3 ή και 2 μίλια, ή και 0 μίλια; Αυτό το τελευταίο θα είναι ίσως πιο επαναστατικό. Μήπως θα πρέπει να αφήσουμε τα γεωτρύπανα να τρυπάνε ανενόχλητα παντού, όπου θέλει ο καθένας, οι αλιευτικοί στόλοι των ισχυρών καπιταλιστικών χωρών (π.χ. τα ιταλικά αλιευτικά) να λυμαίνονται το θαλάσσιο πλούτο όπου υπάρχει θάλασσα, στο Αιγαίο, στα ανοιχτά της Σομαλίας κι όπου αλλού, με τους ντόπιους ψαράδες να λιμοκτονούν, να στέλνουν τα καΐκια τους για απόσυρση και καταστροφή με βάση τις οδηγίες της ΕΕ; Να αδιαφορήσουμε που μαζί με τα καΐκια και τους ψαράδες που καταστρέφονται, χάνεται και μια ολόκληρη παραδοσιακή ναυπηγική τέχνη; Αυτές τις ελεύθερες θάλασσες θέλουμε;

Και αν δεν θέλουμε θαλάσσια σύνορα, τότε γιατί να θέλουμε και χερσαία σύνορα; Μήπως να παραιτηθούμε και από την κυριαρχία στα νησιά που είναι κοντά στις τουρκικές ακτές; Να ζητήσουμε και συγγνώμη που έτυχε να κατοικούνται από Έλληνες; Και ας πούμε ότι παραιτούμαστε από τα δικαιώματα ή «δικαιώματα» σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, αυτό σε τι θα ωφελήσει τη φιλία των λαών, την οικολογική ισορροπία στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο; Η Τουρκία δεν θα ασκήσει τα δικαιώματα που εμείς θα απεμπολήσουμε σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ; Και ποιος θα είναι ο μηχανισμός αποτροπής ώστε να προστατέψουμε αυτά που μας οδηγούν στην παραίτηση;

Σε δύο ανακοινώσεις, που βγήκαν παρά τις δικές μας αντιρρήσεις και εν τέλει εν αγνοία μας, ΝΑΡ και ΣΕΚ δεν βρήκαν να πουν μια κουβέντα για την Κύπρο, για τους Κούρδους, για το ποιος είναι αυτός που οξύνει τις αντιθέσεις στην περιοχή και ζητά αναθεώρηση των υπαρχουσών συνθηκών και των συνόρων, θαλάσσιων και μη, ποιος πυροδοτεί την μπαρουταποθήκη στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, ποιος έχει εισβάλει στη Συρία και τώρα επιχειρεί το ίδιο στη Λιβύη.

Μάλλον με κάτι τέτοιες απόψεις βάζουμε το κάρο μπροστά από το άλογο. Κι όσο κι αν δεν μας αρέσει το γεγονός ότι στο σημερινό κόσμο του κεφαλαίου έχουν διαμορφωθεί αντικειμενικά ή τεχνητά κράτη, έθνη, σύνορα, μέσα σ' αυτά και όχι έξω απ' αυτά διεξάγεται η ταξική πάλη και αυτό δεν μπορούμε να το βάζουμε στην άκρη επειδή εμείς θέλουμε μια παγκοσμιοποιημένη κομμουνιστική ανθρωπότητα. Μέχρι να συμβεί αυτό το τελευταίο, η ανθρώπινη κοινωνία έχει να διανύσει πολύ δρόμο ακόμα. Τώρα είμαστε υποχρεωμένοι να υπάρξουμε και να δώσουμε τις μάχες μας μέσα σ' αυτά τα πλαίσια και σ' αυτή την πραγματικότητα, και όπως έλεγε ο Μαρξ

«μια που το προλεταριάτο πρέπει πριν απ' όλα να πάρει την πολιτική εξουσία, να υψωθεί σε εθνική τάξη και να συνταχθεί ακόμα σε έθνος, μένει και το ίδιο ακόμη εθνικό...»

Η Παρισινή Κομμούνια, η κινέζικη επανάσταση, η βιετναμέζικη επανάσταση, η κουβανέζικη επανάσταση, έγιναν στη βάση της λύσης **και** των εθνικών ζητημάτων. Το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα και η εργατική τάξη γνώρισαν τις καλύτερες στιγμές τους όταν ηγήθηκαν του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα την περίοδο '40-'44, αλλά και την περίοδο '46-'49. Και ο λαός και οι δυνάμεις της αριστεράς ξαναβγήκαν στο προσκήνιο με το Κυπριακό, με την υποστήριξη του αγώνα των Κυπρίων κατά της αποικιοκρατίας για αυτοδιάθεση και ένωση και με την πάλη κατά της αμερικανοκρατίας. Όποτε αφέθηκε η ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα στην αστική τάξη, είτε στην Ελλάδα το '43-'44, είτε στην Κύπρο και στην Ελλάδα τη δεκαετία του '50, αυτό είχε ολέθρια αποτελέσματα για το λαό της Ελλάδας και της Κύπρου.

Με την τωρινή της στάση ένα μέρος της ριζοσπαστικής αριστεράς, απορρίπτοντας το δικαίωμα της χώρας να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 μίλια, απεμπολώντας το δικαίωμα των νησιών στην υφαλοκρηπίδα και στις ΑΟΖ, το μόνο που δεν καταφέρνει είναι να αποτρέψει την πολεμική σύγκρουση. Αλλά ούτε με την αστική τάξη της χώρας ή τον ιμπεριαλισμό δεν έρχεται σε ρήξη, ενώ αφήνει ανοιχτό το δρόμο σε ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις να εμφανίζονται σαν δυνάμεις πατριωτικές. Το δικαίωμα της χώρας να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 μίλια δεν προσκρούει μόνο στις τουρκικές αντιρρήσεις, αλλά και στην αντίθεση των ΗΠΑ, Ρωσίας, Αγγλίας κ.ά. που θέλουν τους στόλους τους να αρμενίζουν ανεμπόδιστα στο Αιγαίο και στη Μεσόγειο. Προσκρούει ακόμα στα συμφέροντα της ελληνικής μεγαλοαστικής τάξης, που αντιμετωπίζει τα εθνικά δίκαια σαν διαπραγματευτικό χαρτί, προκειμένου να ενισχύσει τη θέση της στο διεθνή συσχετισμό και να εξασφαλίσει μερίδιο από την πραγματική μερίδα του λέοντος των αμερικάνικων και ευρωπαϊκών μονοπωλίων. Αυτός είναι και ο λόγος που ποτέ μέχρι σήμερα η αστική τάξη δεν μπόρεσε και δεν θέλησε να πραγματώσει την εθνική ενότητα και αν κατορθώσει να την πραγματώσει αυτή θα είναι αντιδραστική. Αυτό δείχνει η συμφωνία για τον καθορισμό ΑΟΖ με την Αίγυπτο, που παρακάμπει το Καστελόριζο, και η υποχωρητικότητα απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα. Όποτε επιτεύχθηκε η εθνική ενότητα, αυτό έγινε από τα κάτω. Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να πετύχει μια πραγματική ενότητα της μεγάλης πλειονότητας του ελληνικού λαού.

Στο βαθμό που κάποιος θέλει να αντιπαλέψει την αστική τάξη της χώρας και την πολιτική της, ο κατάλληλος τρόπος σίγουρα δεν είναι να της αφήσει το πεδίο ελεύθερο να διαμορφώνει συμμαχίες και επιχειρηματικές συμφωνίες στην πλάτη του λαού, ξεπουλώντας την περιουσία και τα δικαιώματα της χώρας σε στεριά και θάλασσα, δικαιώματα που απορρέουν από διεθνείς συνθήκες και συμφωνίες.

Η προβολή του αιτήματος για **επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια**, συνοδευμένο από την απαίτηση για **απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων** και το αίτημα για **Κύπρο ενιαία, κυρίαρχη, ανεξάρτητη, χωρίς κατοχικούς στρατούς και ξένες βάσεις**, σε συνδυασμό και με το **μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, είναι αυτά που μπορούν να φέρουν στο προσκήνιο την εργατική τάξη και να προσφέρουν διέξοδο και ελπίδα στο λαό μας και στους λαούς της περιοχής.

Τα μέλη του ΕΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Χρήστος Βαφειάδης

Μιχάλης Διαλυνάς

Νίκος Λουσιώτης

Αντρέας Πλουμής

Τιτίνα Σπερελάκη